

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 394/2021
09.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, др Илије Зиндовића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Немања Ковачевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1273/20 од 20.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1273/20 од 20.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 5708/19 од 30.09.2019. године у ставу првом изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде права личности исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.09.2019. године до исплате. У ставу другом одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка. У ставу трећем обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1273/20 од 20.02.2020. године, у ставу првом изреке, потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 5708/19 од 30.09.2019. године. У ставу другом одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану другостепену пресуду у границама ревизијских навода, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења другостепене пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеним чињеницама, пресудом Вишег суда у Јагодини П 52/17 од 06.10.2017. године утврђено је да је према овде тужиоцу извршена дискриминација по основу његовог пребивалишта као учесника у рату у односу на друге војне резервисте којима је исплаћена накнада на основу Закључка Владе Републике Србије од 17.01.2008. године, а којим су дозвољена средства исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина. У овом поступку тужилац тражи накнаду нематеријалне штете која му је причињена извршеном дискриминацијом и то за претрпљене душевне болове услед повреде права личности.

Одлучујући о постављеном тужбеном захтеву, првостепени суд је исти одбио као неоснован услед застарелости потраживања тужиоца. Првостепени суд налази да је штета настала, односно да је тужилац за исту сазнао у моменту доношења Закључка Владе Републике Србије дана 17.01.2008. године. Стога су до момента подношења тужбе протекли застарни рокови за захтев за накнаду штете. Другостепени суд у побијаној пресуди констатује да је у конкретном случају протекао и објективни рок застарелости од пет година. Из наведеног разлога потврђује првостепену пресуду као правилну.

Правилан је закључак нижестепених судова да је потраживање тужиоца за накнаде штете по основу извршене дискриминације застарело.

Застарелост у складу са одредбом члана 361. став 1. Закона о облигационим односима почиње да тече од доспелости. Обавеза накнаде штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете, према одредби члана 186. ЗОО. У конкретном случају, штета је настала у моменту објављивања Закључка Владе из 2008. године, којим је резервистима једног дела земље признато право на накнаду, а другим резервистима није. У том моменту је настала штета и у том моменту је тужилац као војни резервиста сазнао за штету, као и за лице које је штету учинило.

Неосновани су ревизијски наводи тужиоца да је штета настала онда када је наступила штетна последица у виду душевног бола због извршене дискриминације. Такође, насупрот ревизијском наводу тужиоца, настанак штете не може се везати ни за пресуду којом је тужиоцу утврђена дискриминација. Конкретна радња, односно штета поводом које тужилац тражи накнаду, настала је доношењем Закључка Владе Републике Србије.

Како је од тог момента до дана подношења тужбе протекао објективни, а у оквиру њега и субјективни рок за подношење захтева за накнаду штете, правилан је закључак нижестепених судова да је потраживање тужиоца по овом основу застарело.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић